

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész iven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

Jogász-egyleti tagok számára:

apr.-decz. 1 „ 50 kr.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegíthetők minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 14. sz.)

Szerkesztői szállás:

Kazinczy-utca 808. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A főtanoda könyvnyomdája, hová az előfizetési pénz és reclamatiók küldendők.

Előfizetési fölhívás

„Székely Hirlap“

Politikai, társadalmi- és a maros-vásárhelyi „Jogász-Egylet“ közlönyének

VI-ik évfolyamára.

Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. Fél évre: 3 frt. Evnegyedre: 1 frt 50 kr. Jogász-egyleti tagok részére apr.-decz. 1 frt 50 kr o. é.

Az előfizetési díj, legcélszerűbben postai utalvánnyal, a „Székely Hirlap“ kiadó hivatalának Maros-Vásárhelyre, küldendő.

Maros-Vásárhely, május 8-án.

Igazságszolgáltatásunk lassúsága okául nemcsak codificationalis hiányainkat, hanem magát a hibás rendszert is oda illeszthetjük, s e lassúságot, a sok botlást mindjárt a hibás kinevezési eljárásra reducálhatjuk.

Nem tartozik feladatunkhoz, vizsgálni és elősorolni azon roppant botlást, mely a lefolyt két év alatt a kinevezéseknél elkövetett és pedig oly mérvben, mikép ezáltal igen sokaknál a hit, a bizalom veszett ki parlamentáris rendszerünk iránt; nem említjük fel, hogy a kinevezések igen sokszor politikai érdekeltség, pajtáskodás vagy megjutalmazás kifolyásaivá váltak, s így történt azután, miként akár hányszor egy-egy kezelő hivatalnok a fölötté minden tekintetben előnyben álló, s egyáltalában nemcsak qualificaltabb, de képebb pályázó felett a kinevezésnél fényes előnyt nyert, s kineveztetett birónak, mert így kívánta a politicai érdekeltség, s a tett szolgálatokérti hálás kötelezettség teljesítése; mellőzzük mind azon befolyásokat, melyeket az igazságügyi kinevezésekre főpapok, udvarhölgyek, államférfiak, kegyencznők, udvaroncok s tudja isten mi mindenféle pajtások gyakoroltak; mindezeket mellőzzük; részletekbe nem bocsátkozunk, mert félünk, hogy a cronique scandaleuse kötetei nagyon megszorodnának.

Czélunk ez alkalommal a kinevezési gyakorlat önkényszerűségének korlátozása iránti néhány észrevétel közlésére szorítkozandó.

Az e tárgy körüli meglepő eszmezavart, s ebből kifolyólag a sok eltévesztett kinevezések forrásául a parlamentarizmus körüli téves fogalmakra véljük visszavezethetni.

A parlamentárizmus, melynek mi úgy látunk nem a lényegével, hanem csak kül mázával ismerkedtünk meg, a parlamenti többség tulnyomosságára fektetett miniszteri felelőségen alap-

szik. És ezt némely idioták akép vélik értelmezni, hogy ily értelemben a miniszter, tultéve magát minden formákon, mellőzve minden biztosítékot, mindenben, s úgy a kinevezések körül is szabadon, egyedül a körülte levő clique befolyása és információja után intézkedhetik.

Igy értelmeztetett a parlamentárizmus, s ennek kifolyása lett, mikép a kinevezéseknél sokszor nem illetékes egyének folynak be, s azok beavatkozása emeltetett érvényre, mi odáig terjedt, mikép kinevezések történtek, melyekről a miniszter jóformán tudomással sem látszott birni, s a kinevezésnél mellőztettek azok, kiket a miniszter maga bizton vélt olvashatni a hivatalos lap hasábjain, s kinek egyik vagy másik államásrai kinevezését nemcsak megigérte, hanem azt saját jegyzékébe is bevette.

Az egyedüli biztosítékot képező felsőbb biróságok vagy egészen mellőztettek, vagy ha vélemény kéretett is tőlük, az pusztá formálítás volt, s legtöbbször figyelmen kívül hagyatott.

Igy érte aztán egymást a sok hibás kinevezés, mire az ember kezét csapta össze, s bosszúsága legfőlebb e pár szóban találhatott kifejezést: „nó ez már mégis sok.“

Általános gyakorlat minden európai államban, hogy a kinevezések iránt előlegesen a felsőbb biróságok véleménye, tanácsa, javaslata, kikeressék.

S ezt mi nemcsak azért tekintjük szükséges biztosítéknak, mert felsőbb biróságaink, mint tisztán s egyedül jogi s a magas politikától távol eső közegek, a birósági kinevezéseknél véleményadásra legilletékesebbek, hanem azért is, mert a miniszter csak egyes egyéni véleményt képviselhet, s nem lehetséges, hogy ismeretei az ország minden részére s ezek összes egyéniségeire kiterjedhessen, hogy mindenki fellet saját tudatából keletkezett itéletet hozhasson s nélkülözhesen minden információt minden utbaigazítást.

Hát az elnöki propositio? kérdehetné valaki; ez ellen semmi kifogásunk, mert elvégre is mindig az elnök felelős az általa felterjesztettek nézve, s bizonyosan egy elnök sem vesz nyügöt a nyakára, de fájdalom az elnöki propositiok sem vétettek sokszor figyelembe, s tudunk esetet, hol nemcsak az elnök által első helyen fölterjesztett, de a fölterjesztettek közül egyik sem lett kinevezve.

Innen láthatjuk, mikép természetesen, sőt szükségképiek voltak azon tévedések, mik a kinevezések körül elkövetettek, s minek következménye lón, hogy egy sereg haszonvehetetlen egyén tolatott nyakunkra, kik csak a létszámot szaporítják, kik tényleg azonban igazságszolgáltatásunkra nézve részint nemtudás és sokszor nem akarás miatt valóságos teherként nehezülnek.

X. Y.

— Az erdélyi képviselők értekezletének albízott sága, e hó 2-ikán tovább folytatván ülését a megyék kikerekítéséről szóló törvényjavaslat Erdély kerületét illető részének tárgyalását bevégezte. Utóbbi közleményünket kiegészítő megállapodásai ezekben foglalhatók össze. Háromszék Bardoczszékkal, s Felső-Fehérnek területileg oda gravitáló részeivel egy megyévé egyesítették. Brassó-vidék Felső-Fehérnek többi részeivel, N.-Sink, Kőhalom és Segesvár székek s Fogarasnak nagyobb részével egy külön megyét alkot. Szabenszék, Fogaras másik részével, Szardahely, Szász-Sebes, Medgyes és Ujgyházszékek szintén egy megyévé olvasztatik. Udvarhelyszék Csikszékek egyesülten új megyét képezne; lényeges átalakításon ment még keresztül a miniszteri törvényjavaslatnak, a városi törvényhatóságokat illető része. Brassó és N.-Szeben a királyföldi képviselők kívánságára, a hason nevű megyébe olvasztatik. Kolozsvár, M.-Vásárhely, Szamosujvár, Gyula-Fehérvár és Besztercze, önálló törvényhatóságú városok maradnak; Abrudbánya, Vizakna, Kézdi-Vásárhely, Sepsiszt.-György, Székely-Udvarhely, Kolozs, Erzsébetváros és Szász-Régen másodrendű városok lesznek; Vajda-Hunyad, Hátszeg, Bereczk, Csik-Szereda, Szék, Illyefalva és Oláh-Falu teljesen beolvastatnak az illető megyékbe. Ezen megállapodások szerint, az erdélyi részben 10 megyei, 5 városi, összesen tehát tizenöt törvényhatóság alakíttatnék.

— Országgyűlés. A képviselőháznak e hó 3-ikán tartott ülésén Becze János és Haller Ferencz képviselők kiadása tárgyalatott. Becze „Csikszék választó polgáraihoz“ irt nyomtatványért, kérte ki a m.-vásárhelyi törvényszék; Gróf Hallert nyilvános erőszakoskodás és bírói zártörésért. A ház egyik kikérését sem látta indokoltnak. Azután a közjegyzőkről szóló, s a központi bizottsághoz visszautasított, törvényjavaslat szakaszai tárgyalatottak, élénk vita között. Végül Boncs Döme módosítványát fogadták el, melynél fogva, a közjegyzők által kiállított okmányok nemcsak az állam nyelvén, hanem más nyelven is kiállíthatók.

Az 5-ikén tartott ülésén, a közjegyzőkről szóló törvényjavaslat tárgyalását bevégezvén a változtatásról, s a vasuti szerencsétlenségek kárpótlásáról szóló törvényjavaslatokat tárgyalta le. A tavaszi napok alkalmával még a képviselők is gyéren látogatják az üléseket, karzati hallgatóság pedig épen nincsen.

A „Székely Hirlap“ 33-ik számában V. H. aláírással megjelent cikkhez.

Hogy V. H. ur nekem szánta alább idézett cikkét magyarázatul, a netaláni téves feltevések ellen nyilvánítom, miszerint a feldobott kérdés köztünk vitázott vala, — már a mennyiben V. H. ur ellenében szerény véleményem helyet foglalhatott, — és én ellenkező álláspontot foglaltam el; s azért hozott a nyilvánosság terére, hogy alkalmam legyen e kérdés körül forgó eszméimmel tisztába jönni, miért köszönettel tartozom.

Ennyit a cikk eredetére.

A kérdés a következő: „ha a trts. 118. §. esetében a pénzbürsággal büntetés kimérésének szükségé áll elő: azon kérdés merül fel, hogy a határozat — itélet, vagy végzés alakjában mondassék-e ki? továbbá, ha a határozat itélet alakjában áll elő, önálló itéletnek kell-e keletkezni, vagy pedig a per érdemében hozandó itéletbe beszövegelendő a büntetés kimondására vonatkozó határozat?“

V. H. ur a végzés mellett harszol, mit cikke is sejteni enged, s csupán a magas kényszerűség előtt hajlik meg; indokai a következők:

1. Vitás kérdés nélkül polgári perügyben itélet-hozatalt nem képzelhetni;
2. abból, hogy a 118. §. nem rendelkezik a határozat alakjáról, nem lehet tisztán következtést vonni az itélet szükséges alakjára;

3. a 246. §. a benyújtott kereset érdemét parancsolja ítélet által megoldatni, sőt minden más kérdést végzés által parancsol eldöntetni;

4. hogy ezen végzés ellen nincs fölbbezés a 294. §. szerint megengedve; azért az ítélet alakjának nem kell eléállani — mert még nagyon végzés, mely ellen javaslat nincs megengedve;

5. mihez járul, hogy ez eset merülhet fel peres-ügyeken kívüli eljárásban, bünyügyi vizsgálatoknál stb. stb.

Helyét látom előre bocsátani, hogy a trts. 118. §. a. határozottan a sommás tárgyalásra vonatkozik, tehát a feladott kérdés megoldásánál is csak olyan indokok érvényesíthetők, melyek közvetlen a sommás eljárás körülményeiből vannak összeállítva, és így a felhozott indokok közül az 1 és 5. pont alatti, mint ide be nem illeszthető — indokul egy más, de a jeleni kérdésnél nem alkalmazható, s bátorodom vélni, hogy a V. H. ur által idézett döntvény is pusztán a sommás eljárásra vonatkozólag született, és így az ítélet szükséges alakja nincsen mindenesetre megállapítva, egy irányelv felállítására azonban alapul szolgálhat.

Fenn maradna tehát a végzés támogatására 2., 3. és 4. pont alatti indok, de csakis támogatására, és ezekkel a végzés alakja még nem magaslik ki, mert p. o. a 2-ik pont alatti egy olyan következtetés, mit egyformán hozhatni fel a végzés, úgy az ítélet mellett, a nélkül, hogy meggyőződésre támpontul szolgálhatna; a 3. és 4. pont ellen felhozni bátorodom: miután a trts. esetről-esetre felsorolja, hogy a sommás eljárás alakiságához mi tartozik, a mennyiben alakiságnak helye lehet, — s miután a 118. §. esete azon kívül áll: ha az ügy érdeméhez nem is, de mindenesetre a megindított eljárás érdeméhez tartozik, kell, hogy tartozzék; továbbá fontolóra veendő azon ok, ellen oka, mely a trts. 118. §-a hozatalánál, — mely §-us által a bíróság és a peresfél iránti köteles tiszteletet kívántatott biztosítani, — szükségkép felmerült, azzal szembe áll, mi nem egyéb, mint a bírói önkény korlátozása; gondolja-e V. H. ur, hogy ezen §-us használata az első bírói önkényére volt bizható, s arra is bizott, mert ha a 118. §-us esetében végzés hozatik, vagy fizetési rendelvénnyel, mint némely járásbírósnál, mi a trts. előtt merőben ismeretlen eljárás és így törvényellenessége annál szembeütőbb, — miután a trts. 294. §-a ezen végzést megfellebbezhetőnek nem mondja: a bírói önkény el nem odázható.

A tapasztalat bizonyítja, és V. H. ur is meggyőződhetett arról, miszerint a járásbírók nagyon is hajlandók a kényuraságra, — tisztelet a kivételeknek, — s én azt hiszem, hogy a 118. §-us alkalmazását nem lehet merőben az első bírói kedélyhangulatára bízni, miért, ha a 118. §-us jön alkalmazásba, a pénzbírságbani elmarasztalás nem külön végzés, hanem az ügy érdemében hozott jogorvoslat tárgyát képező ítéletben mondandó ki.

Felhozhatni még a végzés mellett, hogy az azonnal kihirdettetvén, hatása annál bizonyosabb, míg, ha az ítéletben történik az intézkedés, miután a per nagyon hosszúra nyulhat, hatását veszti; azonban ez semállhat meg a csak most felhozott indoknál fogva, s már azért sem, mert a tény pillanatában, tehát akkor, midőn a bíró kezét nem a törvény, hanem felzárkolt szenyedélye vezeti, az okozott sértést aránytalanul torolná meg.

Hogy külön önálló ítéletre nincs szükség, illetőleg annak nem kell szükségkép keletkeznie, azzal látom indokolhatónak:

1., hogy a megindított eljárás érdemét képezvén, külön eljárás alá nem vonható, míg, ha önálló ítélet hozatik, akkor a tény is külön tárgyalandó.

2., hogy megnehezítené az eljárást,

3., hogy bünyügyi jelleget öltene; már pedig ez nem foglal magában nagyobb horderőt, mint a házi fenyték és bárki erkölcsi voltára bizonylatul nem alkalmazható, míg, ha önállólag tárgyalatik és döntetik el ítéletileg — úgy vélem — alkalmazást nyerhet.

Rátérve már most az érintett cikk 1. és 5. pontjára, elismerem, hogy azok alapos ellenvetések, a figyelmes gyakorlat megtakarított gyümölese, de nem a trts. 118. §-us — minthogy az kizárólag a sommás tárgyalásra vonatkozik, — hanem igen a törvénykezési eljárás általános határozatai bírálatalánál, mire nézve, ha szabad a V. H. ur által megjelölt magas döntvényből következtetést vonnunk, mint fennebb némileg jeleztem is, azon irányelvvel látom kibontakozni, mikép, ha a 118. §-usban körülírt eset áll elő, miután az a folyamatban lévő eljárás érdeméhez tartozik, azon határozat tárgyát kell, hogy képezze, mely az ügy érdemében fog hozatni, tehát, ha egy hagyatéki tárgyalásnál fordul elő, a tárgyaló bíró a tényt a tárgyalási jegyzőkönyvben constátálja és a büntetést a hagyatéki eljárás befejeztéről hozott határozatában fogja kimondani; természetes, ha perreutasító végzés keletkezik, a végzés erre vonatkozó ága ellen a jogorvoslat fenntartása kimondandó.

Az 5-ik pont utórsze mint merőben büntető eljárásba vágó, a polgári törvénykezési rendtartás 118. §-a bírálatalánál fel nem ölelhető, más kérdésre tartozik.

A V. H. ur nézete elleni álláspontomat ezzel kívántam igazolni, ha tévedtem, mentse ki azon körülmény, hogy tévedésemnek némi alapja van.

M.-Vásárhelyt, 1874. május 7.

Oroszlán István.

Nagy-Enyed, 1874. május havába.

A „Kelet“-nek idei február 28-án és mártius 1-én kijött számaiban a kincstári jószágigazgatóság aláírása alatt kijött felelet e szavaira: „visszautasítjuk továbbá czikkirő ur mindazon felkiáltásait, melyek az erdők kezelésére és az erdő berendezés körüli munkákra vonatkoznak, miután czikkirő azok egyikéhez is már épen semmit sem ért.“

Miután reám nem vár minden hónap 1-ső napján a Zahlungsbogen és kir. adóhivatal, s még is kenyérrel és nem igével kell élnem; megenged a tisztelt olvasó, ha a „Kelet“-nek idei márczius 29-iki becses hasábjain megkezdődött tulajdonképpeni válaszból a fennebbi idézetet illetőleg, nyilatkozatommal adós maradtam és most hazám érdekében tovább folytatom a választ, és ezen szent érdek felment engem imputálhatásától annak, hogy nyilatkozatomat a következőkben teszem meg:

Igaz, hogy én két éven keresztül nem jártam le az erdőségi tanfolyamat, s következőleg nem is huzok a tulterhelt államtól, mint erdőmester 1400 forint rendes fizetést, 20 öl fát, 400 frt utazási átalányt, 15 hold föld használatát, 600 frt lótarast, 200 forint szolga átalányt és 100 frt irodaköltség átalányt, vagy mint finok III-ik osztályu erdős 600 frt évi fizetést, 12 öl fát, 200 frt utazási átalányt, 350 frt lótarast, 10 hold föld használatát és 10 forint iroda átalányt és mindkettőnél uri szállást, tehát nem is lehet kívánni tőlem, hogy tudjam, mikor kell levágni a fát az erdőbe, és mely magasságra a földtől, hogy tudjak erdőségi tekintetben úgy építeni, hogy a midőn a 100,000-rekbe menő munkálatok és építmények készen vannak, alig legyen egy vagy két évre, mit azokban fát feldolgozni 30 vagy több évvel szembe, tehát nem lehet tőlem azt is kívánni, hogy az elárusítandó fane-meket oly árba állítsam el, hogy principálisom kára nélkül adhassam el, vagy pedig szépen ölekre rakva, más vállalkozókkal szembe rothadni hagyni kénytelen ne legyenek stb. De ha még is tudok valamit, mert nekem is van hét szilvafám, meg egy pár 10 hold erdőm, s azután gyakorlatilag végrehajtottam hazám birtokossáim, alig ha nem százat meghaladó erdősabályozásait és közlegelő osztályára intézett kérésüket, és ma is vezetésem alatt áll egy pár a legnagyobb erdősabályozás; engedje meg a jószágigazgatóság cége alatt tán nem illetékes helyen feleletet tevő, hogy ám én is tudok valamit, a mit bizonyítok a következőkben, u. m.:

a) Divald ur, a ki 1871-ben a jószágigazgatóság szervezetét nagy mértékben eszközöl, azt írja ugyan 1871-ben az erdélyi kincstári erdőségeiről irt híres előterjesztése 1-ső és 66-ik lapján, hogy az erdélyi kincstári erdőségeket beutazván, bejárván és a fordák felállíthatása szempontjából pogonyonként megtekintvén azokat, ezen gyakorlati tudománya alapján tette a felterjesztéseket, terveket meg számításokat. Mellőzve azt, hogy közbeszéd szerint Gyula-Fehérváron vagy tán Fenesen az első kincstári erdős helység határára lóra ülve Zalathna, Abrudbánya, Topánfalva, Offenbánya, Magura és Kolozsvár közt alig ha nem 20 mértföldet meghaladó kincstári erdőségeken és nagyobb részint a hegyek tetején három napok alatt lovagolt el; tehát bizony édes kicsit láthatott és tanulhatott arra, hogy az érdekelte szép könyvet dolgozhassa és adhassa ki, állani kell megint azon hiedelemnek, hogy bizony a jószágigazgatóság szolgáltatja az adatokat a jeles könyvhez, s hitette el a tisztelt urral, hogy a királyi kincstárnak 521498 holdnyi erdeje van,

ebből 1.784814 frt évi bevétel jön, s következőleg az addigi 135 krra rugott erdőkezelési költségek holdankint 18,9 krokra lehet felruhatni és az erdőségi hivatalnokok és erdővédek számát 400 személyt meghaladólag lehet felemelni a feleletet tevő igazgatóságnak vagy elődének kéltt azon számítás adni, melyszerint a topánfalvi erdőségi hivatal területe 117,189 hold erdőre terjed és ebből évenként 75240 öl fenyő, bükk és tölgyfát lehet elárusítani, még pedig úgy, hogy a 304888 évi bevétel lesz, a melyből 117056 frt 13 kr kiadásokat levonva jövőre delmezend a topánfalvi erdőségi hivatal erdő területre 187231 frt 87 kroat, tehát holdankint 1 frt 60 krt, 87 hivatalnok és erdővéd mellett. Ugyan bátor vagyok kérdeni, most miután egy pár millió forint talán beruháztatott, van-e bár csak fele is a jövedelemnek a pénztárba bejövő bátran felelem, hogy nincs és pedig, hogy nincs oka az erőltetett sebes, s következőleg drága munka, meg azon fontos körülmény, hogy éppen a kincstár erdőségei környékében száma nélkül más nagy és apró birtokosoknak feles erdő területei vannak, azokat öcsőbbszerűen gazdálkodják s tiszta számítottással és nyereséggel öcsőbbsáron, ugyan mint eddig, de mégis elárusítják, a kir. kincstár drága fája ott hever. Lám e köösszerakásban is bár erdős nem vagyok, szembeszóköleg tanusítam, hogy erdőszi hivatalt is tudnék és pedig előre számítottással elviselni. Különben nem igaz, hogy erdélyi kincstárnak 521498 holdnyi erdeje lenne; nem igaz, hogy a topánfalvi erdőségi hivatal területe erdőben és úgy a hogy a nagy számítások tettek 10 vagy 20 évek alatt értékesíthető 117,189 hold erdő területet volna. Nagyon téves a számítás az erdő területet illetőleg, mert erdőt lát ugyan a szemlélő, ha Topánfalvával szembe a Vurst nevű erdőhöz kihág egészen fel a Bihar kopasz havas aljág és innen le egészen az abrudbányai erdőségek tetejéig, de ha a hegy tetejéről vagy pedig a nyeregből a valót megismerni akaró leszáll és betekint a szkerisorai, albáki, szkerisorai, s ám légyen a Vidra község határain elterülő erdőségekbe, a bizonyosan 6 és 8 mértföld között levő területen, aligha két-három helyt kap bár 1000 holdas kész kereskedésre alkalmas erdőt, a többi pedig mind olyan dirib-darab praevaricatio és irtásokkal ki- és befurt, hogy ha van is közöttünk 100 vagy 200 holdos darabokban meg nem támadott erdőterület, ha az igazgatóság, ha az erdős urak és erdővédek, a mint fennebb említém tán 80-t meghaladó számban, az erdő tulajdont biztosító törvényeket szorosan nem fonganatosították; pár évek alatt nem lesz mit őrizni, nem lesz mire a terjedelmes beruházásokat felhasználni. A szőlős gazda, ha a kárteköny madarakat el nem űzi, nem szüretez, az erdős és erdőkezelő, ha hivatását nem teljesíti, az erdőben nem ül, alárendeltjei azt teszik, a mit akarnak, s egyikük is, mint 1872-ben, s tán azután is történt, még akkor is, midőn törvényszéki bizottmány hónapokon keresztül; vesződik az előmunkálatokkal, mint vendég látatók is csak hetek multával tesznek egy-egy kratzfuszot, bizony nem lesz erdő és nem lesz jövedelem, s nem lesz soha kitisztázva a roppant erdőterület a volt urbéreszek szolgalmától és pusztításától, pedig Erdélynek a h. t. könyv összeszedésétől fogva e mai napig százával állanak az erdőtulajdont biztosító és a hanyag tisztviselőt ránczbaszedő törvényei.

Hanem ennél is menjünk tovább a topánfalvi erdőterületet, a mint fennebb mondtam felvették a hivatalos közegek 117189 holdnak, még pedig minden nap használható erdőnek, a a miből 50500 fenyves 63450 hold bükk és 3239 hold tölgyes, ebből szolgalmányok megváltására számított 11810 hold fenyves, 23298 hold bükk, összesen 35108 hold és maradna a kincstár részére 82081 hold, a minek adni kell évenként 75240 öl fát, 100 köblábnyi öleken, azon számítás tanusítja a fennebb érdekelte hivatalos előterjesztés 84. és 85. lapja; számítván az urbéri szolgalmányra jogosítottak számát ugyanezen hivatalos könyv 75. lapja szerint, ha számításom nem csal 10759 házak száma után. E számítás is a criticának legcsekélyebb osztályát se állja

ki, mert a földak száma nem a valódi, tekintes-sék csak meg a már hitelesítve levő ponoreli, szekerisorai és albáki erdőterület, bizonyosan a három helység határánál van 3000 hold különbség, az 1850- vagy 1870-beli cataststeri mérésre számításokat, még pedig magát egy újból teremő birodalom számára és millióra, ha nem milliókra rugott, tenni szabad nem volt.

(Folyt. köv.)

Hogyan terjeszti némely szász atyafi a culturát közöttünk.

S.-Szt György, 1874. ápril 28.

Tekintetes szerkesztő ur!

A „Nemere“ idei 33. számában meglepetve olvasom husvéti affarireem leírását, mely csakugyan tényeken alapszik. Hogy én az egész esetet elhallgattam és nyilvánosság elé nem bocsátottam, annak okait adom. Először is egész publicistacai pályámon elvileg idegenkedtem a személyeskedéstől és saját sérelmeimet csak akkor hoztam nyilvánosságra, ha személyemben egyenesen az általam képviselt ügy volt megtámadva. Ez eset fordult elő ugyan most is azon különbséggel, hogy a sértett ügyet már nem képviselem többé. Ezenkívül nevemet általában soha sem toltam felszínre és személyemet mindig elenyésztettem az ügy mellett. Így p. o. hírlapi cikkeimet soha semmiféle névvel nem jelöltem, noha nyilvánosan és teljesen vallottam a bennök kifejtett elveket. A mi ezen speczialis esetet illeti, nem akartam bizonyos személyeket szerencsétlenségbe hozni, nem akartam határozott fellépésem által az ottani méltó igazgatót fokozni és alkalmat nyújtani az általános elkéseredés kitörésére.

De most, midőn e kellemetlen, jelentékeny eset tudtomon kívül és szándékom ellenére nyilvánosságra jött, midőn ez actus a hazai lapok hasábjain közhírré vált, midőn a brassói magyarság magáévá tette az ügyet és engem erőlyes fellépésre ösztönzött: indittatva érzem magam, ez ügyben a sajtó és törvény útján a kellő lépéseket megtenni.

Kérem tehát a tek. szerkesztő urat, szíveskedjék a következő soroknak, melyekért teljes felelősséget vállalok, becses lapjában tért engedni és azon t. lapokat, melyek ez esetet közölték, nyilatkozatom átvételére felkérni.

Igen is, Brassótól végkép bucsút véve, ideiglenes új lakhelyemre, Kolozsvárra utaztam husvét első napján, uoha tudtam, hogy ugyan e napon indul a brassói szász dalárda Segesvárra. És e derék egylet nem mulasztotta el az alkalmat, hogy tőlem magához illően elbucuzzék, kiegészíteni akarta talán a brassói nagymagyaroknak irántam — nem tudom méltányosan-e — tanusított eljárását, kik végleges távozásomat, talán elismerésül mindent áldozó buzgóságomért, majdnem örvendetes eseménynek tekintették.

A szász dalárda számos tagjai tehát állomástól állomásra a vonat azon osztálya elé gyűltek, melyben én egyedül ültem, és engem galád danákkal és arczátlan kifejezésekkel tiszteltek meg. Ez utolsó szót nem ironice, hanem eredeti jelentőségében értem, mert ablakomba kikönyölve nyugodtan, a számalom és humor vegyületével szemlélttem e vad csapatot és őszintén örvendtem ennek, hogy valóban kiérdemeltem a haza elleinek gúnyját, szitkát. Tartok ugyanis a görög bölcselet, ki szerint a gonoszok szídalma annyit ér, mint a jók dicsérete. És végre vigasztaltam magam a „Deutsche Zeitung“-ban megjelent gunyverssel, melyben a szászok a belügyért leghazafiasabb lépése miatt nevetségessé tenni törekedtek.

Az utolsó előtti állomáson Segesváron innen miután több izben kiabáltak az én megveretésemről, a társaság közül kettő szekérosztályom ajtaja elé jött, és az illető vonatkisérőtől bebocsáttatást kívánt. A conductor beleegyezésemet kérte, melyet én egész készséggel megadtam, azon nyugodt öntudattal, hogy két silány szál szászszal csak elbánok valahogy könnyedén, voltam én már többel is szemben! A két uri ember udvariasan köszöntve illedelmesen szállott be coupémba, engem szolid magaviseletről biztosítva. Nem talál tehát a „Nemere“ kifejezése, melyszerint hozzám betörtek volna. Társalgásba bocsátkozván, és nyugodtam fejtegettem a szászok iránti eljárásom jogoságát. Néhány mérsékelt kitöréseiket kivéve az egész beszélgetés elég higgadtan folyt.

Utítársaim az utolsó állomásnál, (Héjasfalva) midőn már beesteledett, kiszállandók, az egyik Zaminer mér-

nőknek, a másik Bömches rokonomnak adta ki magát, és az utóbbi ajtót nyitván, engem jobb kezével hirtelen megütött és a coupémból rögtön kiugrott. Én pedig nyugodtan helyemen és ilyenfélét gondoltam: Uram, bocsáss meg nekik; nem tudják mit cselekednek!

Ez a száraz tény, melyre tek. szerkesztő ur engedelmeiből néhány érdemleges reflexiót kívánok tenni, megjegyezvén, hogy a személyek megnevezése nem saját ismerettségemen, hanem Brassóban tudakozásom nélkül nyert tudósításon alapszik.

Személyem e brutalis insultatiója nem az első a maga nemében. Méltó sortársa, sőt koronája számos megelőző esetnek. A szász sajtó terén nyilvánult aljas személyeskedéstől eltekintve, felemlitem: milyen pimaszul, paraszt módon viselték magukat irányomban a brassói szász intelligencia legelőkelőbbjei egy kiváló culturünnepen (vaspálya megnyitása,) hogy szász patricius kölykek sárral, mint piszkolták be több izben lakásom külfalát, hogy a brassói szász gymnasium octav és septimanerjei, mily szép iskolázottsággal birtak az insultálásban, hogy fanatikus szász (száj-) hősök hányszor forraltak ellenem összeesküvést. Tettegességre azonban a dolog soha sem került egész az utolsó esetig, midőn a brassói szász dalárda vállalkozott e nagy munkára.

(Vége köv.)

Hermann Antal.

Mi hir külföldön?

— **Spanyolországban**, a dolgok új s alig remélt fordulatot vettek. A karlisták hónapok óta védett, s csak nem bévehetetleneknek hitt hegyi állásaikból, makács ellentállás után, kiverettek. A harc hosszasan készülődés után, április 28-ikán vette kezdetét. A kormánycsapatok folytonos győzelmei között, 30-ikán Bilbaótól csak két mértföldnyire állottak s május 1-én fél nyolczkor este, a lakosság roppant lelkesedése között tartották bevonulásokat a sokat szenvedett városba. A karlista forrásból jövő hírek is megerősítik. Karlista hírek szerint ugyan is: „tekintetlana republikánusok számos tüzéségére, hadállásaikat feladták. A mi hadsergünk — mondják tovább a karlista hírek — még egészen érintetlen, míg az ellenséges hadsereg 16,000-at veszítve halottak és sebesültekben, 30,000-re olvadott le. Már, hogy honnan tudja egy futó hadsereg a kergetőklétszámát oly pontosan: aztaligha meg tudnák mondani, magok a karlisták is.

Rómában lakó, vagy a husvéti ünnepekre odarándult német katolikusok, a kölni érsek elfogatása alkalmából, feliratot intéztek a poroszországi kath. püspöki karhoz. Elmondák a felirat bevezetésében, hogy a kölni érsek immár a harmadik főpap, ki Poroszországban a hívőkre került s hihetőleg a többi is osztolni fog ezek sorsában nemsokára, hanem azért az egyház még is diadalmaskodni fog. Ezután tiltakozásukat 5 pontban adják elő: A pápai csatlakozhatlanságot nem tartják olyannak, mely az államot sérténé. Bizalmat szavaznak a pápának, ki maga is „üldözött és kifosztott“, s még is fáradtságot vesz magának a lüdnös világot áldásaival halmozni el. Nem félnek attól, hogy rajtuk a pokol kapui diadalmat vehetnének.

Német lapok az orosz czárnak berlini fényes fogadtatásával vannak telve. A czár is elkövet mindent hogy azon rokonszenves fogadtatást, melyben Berlinben találkozik, minden módon viszonzza. Így mindjárt megérkezése napján, meglátogatta Wrangel, Mo'tke, Manteuffel tábornokot, volt a birodalmi kancellárnál is, kívül az előtt Gortsakoff herg. tartott hosszasan értekezletet. Ezen értekezések eredménye a két birodalom közötti kereskedés megkönnyítése lenne. A porosz képviselőház a napokban kezdette meg a megüresült püspökségek igazgatása tárgyában benyújtott törvényjavaslat tárgyalását.

Angliában is nagy készülleteket tesznek az oda utazandó orosz czár innepélyes fogadtatására; mindazonáltal, ezen körülmény teljességgel nem változtatja meg a két hatalom vetélkedését Ázsiában, mely most olyélesen áll egymással szemben, mint valaha.

Amerika sem többé a jezsuiták Eldoradója. Ugyan is, Guatemala minden kolostort bezárattott területén, a kolostortori fogadalmat semmisnek jelentette ki, s az apácáknak visszaadta szabadságukat. Továbbá a papoknak megtiltatott, hogy papi ruhát viseljenek, kivéve. ha papi szolgálatban vannak.

Egy adat, minő éllemesek üzletembereink. Alóliirt, a közügyekben buzgó polgártársunktól egy levél érkezett szerkesztőségünkhez, mely egy a szegényebb mezzei gazdáinkat közelről érdeklő botrányos visszaélésre figyelmeztet. Közhasznosságánál fogva örömet helyet adunk a levélnek, a mely így hangzik:

„Tekintetes szerkesztő ur! Egy botrányos visszaélésre kívánom a szerkesztőséget figyelmeztetni, még pedig azon okból, mivel a nagy gazda közönséget igen közelről érdeklí. Van városunkban egy czég, mely szeszgyártás és gözműmalom lizttel folytatja üzletét; természetesen a szeszgyártásra szükségelt törökbuzát a vásárhelyi pia-

czon szerzi be a hetivásárok alkalmával. Ezen éllemes és ügyes czég üzlete folytatásán kívül még birói hatalmat is gyakorol, pedig nem nyert kineveztetést birói állomásra; de ő azon hitben él: hogy a kinek sok vagyona van, annak minden szabad. A dolog valósága abból áll: hogy csütörtökönként a hetivásárokon hajhászai általmegvétet egy pár ezer tizenhat kupás kisvéka törökbuzát, az eladó falusigazdákatszekerestől a lerakodó helyre viteti, a hol összegyűl negyven-ötven sze kér. A marhák kiéhezve a gazdák az időből való kifogyás miatt boszankodva ottan elkinlódnak, míg az idő délutánig nyulik. Csak ekkor kezdődik meg a zsákok megmérése, még pedig nem a kialakodott tizenhat kupás kis vékával: hanem a nagy véka szerint számított vékával. A következő az, hogy a nagy véka szerint minden kis köből kevesebb négy kupával; a czég vezető kimondja az ítéletet: hogy minden véka kisebbnek találtatott egy kupával, a mi a fizetésnél le is vonatik. Természetesen van pokoli átkozódás, szitkozódás, de a czég nevét viselő gazda arra mit sem hallgat, s hagyja a dolgot menni tovább. És így minden hetivásár, legkevesebb számításal, mintegy huszanöt forint hasznót juttat a czégnek, mely összeg ötvenkétszer véve s még az országos vásárokat is hozzá adva, mintegy ezer-ötszáz forintot tesz ki; annyit hajt be ez éllemes praxis érintett czégnek, évenként; ezen szép üzletet nincs a ki meggátolja, mivel félnekja gazdag czég vezetőjétől. A jövő számban ugyancsak ezen czégről valami vámolási esetet fogok elbeszélni, s ezáltal a „Dürüczkölő“-nek egy kis tárgyat szolgáltatni; maradok stb.

Szóllósy Sámuel
helyi birtokos.

Vegyes hírek.

— **Következő** végtárgyalások vannak kitűzve a m.-vásárhelyi m. király törvényszéknél: május 15-re: Kacsó Zsiga sulyos testisértés bűnügye, Tamás Ferencz s társai lopás bűnügye; május 16-ára: Szaboszlai János gyilkosság bűnügye, Zsidó Isván s társai lopás bűnügye.

— **A sétatéren** levő Schöensteinféle kioksz megnyitása május hó 14-én délután lesz. A megnyitás alkalmával a helyi első zenekar fog játszani, Pongrácz József karmester vezetése alatt.

— **Ujjabban fölhívjuk** közönségünk figyelmét a jövő vasárnap, május 10-én d. e. 11 órakor a városi tanácsház nagytermében a műkedvelő zenekar felállítására céljából tartandó közgyűlésre. A felhívások széthordattak, azonban sokan lehetnek, kik ily felhívást egy vagy más tévedésből nem kaptak; az érdek közös, ennél fogva bizunk, hogy, kik valóban érdeklődnek ez ügy iránt: a gyűlésen személyes felhívás nélkül is meg fognak jelenni.

— **Münker Arnold** a „Székelyföld“ volt szerkesztője tegnapelőtt hosszab idő óta tartó szenvedés után meghalt. A jóra törekvő, szorgalmas ifjuban egy szép tehetség veszett el. Béke poraira.

— **A „Zenészeti lapok“** felévi szünetelés után ismét megindul. Ábrányi Kornél előfizetést hirdet e lap 14-ik évi folyamára. A lap megjelenik minden vasárnap egy iven; előfizetési ár egész évre 10 frt, félévre 5 forint. Szerkesztőség Pesten, Vasutca 11. sz. a. van. Ajánljuk ez egyetlen szakközönyt az érdeklődők figyelmébe és pártfogásába.

Dürüczkölő.

Elvégre megtudtuk a nevét azon vitézlő szász atyafinak, a ki Hermann Antalt a „Nemere“ volt szerkesztőjét oly brutáliter insultálta, a mint Hermann maga megkezdett levelében megnevezi: Bömchesznek hívják ezt a bátor férfit, a ki még a mellett, magyar királyi postahivatalnok is. Miután mi is több Bömcheszt ismerünk, okunk van hinni: hogy e vezetéknev épen oly elterjedésnek örvend a szász atyafiak közt, mint miközöttünk magyarak közt, például a Nagy és Kis vezetéknev, mely neveken számos hazánkiai nevezetnek, a nélkül, hogy rokonsági összeköttetésben lennének egymással. Vannak közöttük a méltóságos, tekintes, nemzeti és vitézlő osztályhoz tartozók. Ilyen forma viszony lehet a Bömcheszek között is. Nem lehet kétség: mikép ez a mi Bömcheszünk ökleiő szarvainál fogva a vitézlő, sőt paraszt osztályhoz tartozik. hisszük, hogy az előttünk ismeretes jellemes Bömcheszek örülnének e név rokonságnak, s meg ne tagadnák, — ha csakugyan volna közöttük, a vérrokonságot. Hermann megindította ellene a keresetet; megvállik: fog-e az illető törvényszék azzal a loyálitással birni, hogy e botrányos ügyet

el ne simitsa. Miután a vitézlő férfi magyar királyi postahivatalnok: ajánljuk őt az illető miniszter ur figyelmébe. A miniszter urnak nem szabad elnéznie, hogy a vitéz hivatalnokocská, azt az új magyar királyi postahivatalnoki uniformist oly botrányosan meggyalázta. Ha valamely oldalról Bömchesz urral szemben Hermannak elégtétel nem szolgáltatnék: félni lehet, hogy a nagymértékben felingerelt székely közvélemény maga fogja rajta tragikus elégtételt venni. Sokkal jobb volna ezt megelőzni.

* * *

Szóllósy Sámuel közügyekben buzgó polgártársunknak főbb közre adott levele oly visszaélést szellőztet, mely megérdemli a sajtó részéről a megrovást, annyival inkább, mert a Baruch-czég nem szorult ily kicsinyes gscheftelésre. Szegény földészeinket még az ág is huzza, miért akar Baruch ur is az ágak közé sorakozni. Mi elismerjük, hogy a virágzó üzlet nagy javára van a városnak és a környéknek, a mennyiben a pénzforgalmat nagymértékben előmozdítja, száz meg száz munkásnak becsületes munkát ad kezébe. De vajjon ez érdemét nem homályosítja-e el a kisszerű és hűtlen üzérkedés? Bizony kár azt a üzletet, melyet az öreg Baruch Jeremiás oly szolid hirben hagyott utódaira, ily kisszerűségekkel beszenynyezni akarni.

* * *

A mily örömmel értesültünk, hogy virágzó polgári iskolánknál a tanárok közt tökéletes egyetértés, s egy czélra törekvés uralkodik: épen oly kellemetlenül vesszük a hirt: hogy az iskolaszék kebelében „forr a világ bus tengere;“ hamis bordába fogva egy vég selejtés kelme van ott készülöben „Dürückölő“-nk számára; megvárjuk, míg a szövet leszakad az osztóvátárol, s ha csakugyan oly „linczerczáj“ lesz az a kelme, a minőnek rebesgetik: nem késünk azt „Dürückölő“-nk ványalójában megjártni.

* * *

Széchenyi téren lévő mészárosaink egy része, rendszeres hus vágó helyiségein kívül isten szabad ege alá is sátrakat épít, s egész ázsiai kényelemmel gyakorolja üzleti foglalatosságát.

Nem tudjuk minő statutumon alapszik, a mészáros czéh ezen kiváltsága, de hogy ez eljárás sem méltányosság, sem pedig haladni kívánó városunk czéljával össze nem egyeztethető, az bizonyos.

Méltányosság szempontjából azért nem tartjuk correctnek ez eljárást, mert így maguk a mészárosok károsítják meg collégáikat az által, hogy kinek kisebb üzleti helyisége van, s készletével abban meg nem fér, az utczára hurezollik s tesz akkora, sőt nagyobb üzleti forgalmat, mint az ki egy nagyobb helyiséggel bír, s azért három- négyszer több bért fizet; ez azonban tökéletesen privát dolog, minék kiegyenlítését a collégátusra bizzuk: de fontosabbnak tartjuk ennél azt, hogy e primitív a bevándorlásra visszavezethető szokás, épen piacunkon a sétatér közelében van dívatban; más városokban a főtérenként zárt helyiségek sem alkalmaztatnak ily czélokra, s n'lkunk az egészségek s jobb izlés rovására egymást érik a kopaszított báránny- ürü- és marha-czombokkal feleziczomázott bódék, a nagy publicum bizonyára le lenne kötelezve, ha főkapitányunk ez irányban is ismert erélyességét dobna nem ugyan a husméről, de a méltányosság serpenyőjébe.

* * *

Ugy halljuk, hogy a Bethlen-főtanoda gazdálkodási állapotainak megvizsgálására kiküldött bizottság Nagy-Enyedre a napokban kiszállott s talán el is kezdte munkálkodását. Nem irigyeljük a tisztelt bizottság helyzetét. A nagy Nápoleonnak nem volt oly nehéz feladat áthatalni az Álpokon, mint a bizottságnak lesz áthatalni az elébe gördüendő nehézségeken. Munkássága nagy mértékben meg volna könnyítve, ha — a mint a hír beszéli — néhai Kasza Dánielnek a főiskola ügyeiről vezetett naplója, nagy gondnal kidolgozott terjedelmes operátuma, el nem vészett volna. E jegyzetek Ariadne fonallal szolgálnának a nagy labyrinthusban. Épen azért — csekély nézetünk szerint — a bizottságnak ez irományok megtalálására kellene első helyen törekvéseit irányoznia. Kasza Dániel rokonai a boldogult jeles tanár emlékéért, kötelesek segédkezet nyújtani, hogy világosság derüljen azok hovátünését illetőleg. Mert a vizsgálat folyamában dr. Kovács Ödön ur példájára, a kétes dolgokban sokszor lehet hivatkozás Kasza Dánielre; a ki e hivatkozásokra csak úgy felelhet a sirból, ha gondosan készítge-

tett irományai megkerülnek: ellenkező esetben a kitünő jellemű férfi lesz bünbáknak oda állítva. Közel rokonainak s barátainak, kik a haldokló ágyát körül állották, melőzhetetlen, kötelessége örködni: hogy a szeplőtelen jellemű Kasza Dániel emlékét a legvékonyabb árny is be ne homályosítsa.

Törvénykezés.

A maros-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilvános ülésében az 1874-ik évi május 11-én és következő napjain következő ügydarabok adatnak elő.

I. Tanács polgári ügyekben.

Binder Mihály k. t. r. b. által.

Máthé M. Máthé J. hagyatéka e. örökrész, Serbanescu J. Baschu Bretilescu s t. e. zálogjog, Altstaedter J. s t. Schoppel J. A. e. örökrész, Podovinsky J. Détsi J. e. adósság i. Blum A. F. Vitéz G. e. betáblázott zálogjog, Adler V. Schuller M. s t. e. kártérítés, Onitiu C. Sul. Maniu J. e. birtokháborítás, Nicolai O. Domnariu M. e. adósság, Fernengel M. s társa Sneider A. Ziegler M. s t. Zek S. s t. e. som. viszh. Kövesd község apáthfalva község e. viszh., Főfeld község Kolun község ellen birtokháborítás iránti perök.

Ferencz Károly k. t. r. b. által.

A kir. kinestár gr. Mikes János e. zálogkibocsátás, Vajda Mihály Glaur Lipót e. 337 frt 50 kr, Dr. Mannheimer Ignác Bárdosi Jánosné e. 1500 frt, ngyanaz, ugyanaz e. 750 frt, ugyanaz, ugyanaz e. 750 frt, Istok János Istok József e. tulajdonper, Chirtopu Szoszim, Sander György e. 40 frt, Gyertyánfy Ede csödt. Gyertánfy Helena e. 100 frt i. p.

Csergedi János k. t. r. b. által.

Moráriu Nyikuláj Petrea Anna e. egy zálogos kaszáló, Paska Tódor Paska Dumitru e. egy kaszálóhozit tulajdonjog, Geraszim István Vrencián Titiana s t. e. egy föld átadása, Selegeanu Miklós Boneu Zacharia e. egy föld visszaadása, Bosbicu Maftai Cinta Jákob e. birtokjog czim bizonyítása, Hanes Niculái s t. Hanes Zachiu s t. e. végrendelet megsemmisítése, Zakel András Schnel János e. egy udvar kiadása iránt, Simona Pável Nutiu Dávid e. egy föld i. p.

Elekes Pál k. t. r. b. által.

Gyula-Fehérvári luth. egyház Tordosán Sándor s t. e. zálogjog, Segesvárszéki tisztviselők nyugdíjalapja s t. Misselbacher T. B. e. átkeblezés, Kolosvári ev. ref. főtanoda gr. Mikes János s t. e. zálogjog átkeblezési, Biró Mihály s t. Hajdu Mihály s t. e. zálogjog átkeblezési. Helei János Puján Tódor e. birtokigazítás, Goll és társai Kuhu Antal Mihály s t. e. zálogjog átkebl., Paska Gergely Popp Tódor e. birtokigazítás, Siie Miklós Káoszonyi Ferencz e. birtokigazítás, Schmilller József Nede-sán Gáfton s társai e. birtokigazítás, Bodor Juliánna Szaváti Márton, s t. e. zálogjog átkebl. Rottenstein Antal Zima János e. zálogjog átkebl. Grünbaum József Gersch Ábrahám e. 20 frt, kir. kinestár Bisztriciany Lajos s t. e. elsőbbségi igény i. p.

Dr. Endes Gábor k. t. r. b. által.

Cserényi Izidor Cserényi Ferencz e. 1200 frt életjáradék, Molnár Dénes s társai Biró Mihály s t. e. fekvők végrehajtás alóli kiszakítás, Riemer János Krisán Nicolai s t. e. kártérítés, Joan Gligor Stoica Duma János e. 28 frt, Stanu Bucurellu Maniu Pétru Drocu e. ingóságok kiadása, Efraim József Siményi Kézália Ugron Lázárné s t. e. ingóságok, Rosenfeld Herman Kiss József e. 40 frt, Timen Juon Urszu Gligor e. adósság, Brassai Sándor Bokos Péter két tehén visszaadása, Fintaházi ev. ref. egyházmegye felp. Szalánczi Ferencz e. som. viszh. i. perök.

Deési Farkas k. t. r. b. által.

B. Bánffy Albert s t. Rosenberger Simon e. 1406 frt, Berger Izsák gr. Eszterházi István e. szavatosság és kártérítés, Urmánczi János Alchoch Sámuel e. biztosítás, Kiss Bálintnak Munteanu. Milán s társai e. 318 frt 20 kr, 318 frt 20 kr, 529 frt 95 kr. Kiss Bálintnak özv. Orvián Józsefné Lánga Simonné e. 322 frt, Kiss Bálint özv. Valásza Máténé e. 379 frt, Kiss Bálint Turian Tódor e. 375 frt 67 kr i. p.

Pogány Károly k. t. r. b. által.

M.-bándi Járay Lajos Balló Pál birtokvételára, Kovásznai Vajna Antal Deák Károly e. som. viszh. Sándor Miklós Juhász József hátralék házber Ááron István Popp Candin e. perközi követelés, Koronkai József Keszler János e. szerződés teljesítése, Elekes János Ladó András e. cseremésítés, Jakab Zsigmond, Jakab György e. som. viszh. i. p.

II. Tanács polg. ügyekben.

Pipos Péter k. t. r. b. által.

Stefán Násztaszia s sársai Catarigu Tódor s t. e. egy malom, Benke Márton s társai Benke Ferenczné e.

végrendelet megsemmisítése, Buzási János Viditzki Tes-fil s t. e. 465 frt 31 kr, Radoricu Juon Dobriu G. e. 45 frt, Roska P. Sava Grünfeld Salamon e. 120 frt, Homner Mihály Naggul George e. kártérítés, Fülel György-né Lengyel Péter e. adósság i. p.

Petri Ádám k. t. r. b. által.

Pap Elek mint Lebovics Fridmond forgatmányos Mengel Fischer csödtömege e. igény. Nemet Éva Lakatos Áron e. szerződés teljesítése, Gál Ignáczné Jákó Antal e. örökösödési jog, Graur Lajos Afrim Irimia s t. e. 80 frt kölcsön, Graur Lajos Afrim Irimia s t. e. 104 frt kölcsön, Graur Lajos Afrim Irimia s t. e. 100 frt kölcsön, Gluch Jakab Kappel Izrael s t. e. 150 frt iránti perök.

(Folyt. köv.)

Bécsi tőzsdéi árkelet.)

(Május 8-án.)

5% metallique	69.10
5% nemz. államkölcsön	74.—
1860. államkötvény	104.75
Bankrészvény	9.82
Hitelrészvény	2.17
London	111.75
Ezüst	106.15
Arany	—.—
Napoleon arany	8.96
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	74.50
" " " temesi	74.—
" " " erdélyi	71.—
" " " horvát-slavon	75.50

Felelős szerkesztő MENTOVICH FERENCZ

Főmunkatárs és a jogi rész vezetője Kuti Albert

Hirdetmény.

Sz. 160.

2229—1874.

Árlejtési hirdetmény.

Maros-Vásárhely sz. kir. város közönsége a Maros folyón átvezető 2-ik hid építését 1874-ik évi június hó 1-ső napján délelőtti 10 órakor, a városház kiadóhivatali helyiségében tartandó szóbeli árlejtés útján kiadja.

A hidhoz közvetlenül szükséges faépítési-anyagokat a város közönsége fogja szolgáltatni, ezenkívül mindennemű állványok- és szerszámokat, a vállalkozó lévén köteles előállítani; a többi anyagok helyreállítása és munkabérek kikiáltási ára teszen 33,639 frt és 28 krt osztr. értékben.

Az árlejtezők tartoznak a kikiáltási árnak 10 %-ját bánatpénzül letenni, mely aztán a városi közönség által elfogadott vállalkozóra nézve biztosíték fejében a levert összeg erejéig benn fog tartatni.

Írásbeli ajánlatok (offert) lepecsételve, és a kikiáltási ár 10% összegű bánatpénzrel, valamint annak határozott kijelentésével: hogy ajánlkozó az árlejtési feltételeknek, magát feltétlenül alája veti — ellátva az árlejtés megkezdéséig tartó időn belül u. m.: 1874. június hó 1-én délelőtti 10 óráig elfogadtatnak, s a szóbeli árlejtés megszűntével fognak felbontatni.

A hid terve-, az anyagok mennyisége és a munkák terjedelméről készített mérnöki előirányzatok, valamint az árlejtési feltételek, a polgármesteri irodában mindennap reggeli 8 órától 12-ig, s délután 3 órától 5 óráig meg- és betekintheők.

M.-Vásárhely sz. kir. város Tanácsának 1874. május 1-én tartott üléséből

a városi Tanács.

(27)

(1—3)

Nyomtatta Imreh Sándor Maros-Vásárhelyt az ev. ref. főiskola gyorssajtóján 1874.